

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év október hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben *a Pest Megyei Bíróság 5.B.68/2007/74. számú ítéletét annyiban változtatja meg*, hogy a Pest Megyei Bíróságon bevételezett, 8. tételszám alatt kezelt piszkavas elkobzását mellőzi és a lefoglalás megszüntetése mellett megsemmisítését rendeli el.

A vádlott születési helye város.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2010. szeptember 28. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2010. szeptember 28. napján kihirdetett 5.B.68/2007/74. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntette (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés d/ és i/ pontjai) miatt 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek közül a piszkavas elkobzásáról, a több bűnjel megsemmisítéséről. Kötelezte a vádlottat 600.564 Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg 513.670 Ft-ról akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen a vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.26/2011/1. számú átiratában, és képviselője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügyben hiánytalan, pontos, a bizonyítás anyagának mindenben megfelelő tényállást állapított meg, amit rendkívül részletesen megindokolt, így az a felülbírálat során is irányadónak tekinthető.

A felmentést célzó fellebbezéseket a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadónak értékelte, ami nem vezethet eredményre, mert a tényállás mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a büntetést befolyásoló körülményeket is hiánytalanul számba vette és azok kellő súlyú értékelésével megfelelő büntetést szabott ki, melynek lényeges enyhítésére sem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott döntéseit is törvényesnek értékelte.

A védő a bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Azt fejtette ki, hogy a korábbi elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező határozat részletesen meghatározta azokat a szempontokat, amiket a megismételt eljárásban be kell tartani.

Álláspontja szerint a bizonyítási eljárásban számos kérdést nem sikerült tisztázni. Nem tisztázódott így a szomszédok szerepe az ügyben, akik ellentmondásos vallomásokat tettek arról, hogy a tanú1 mikor és hogyan kereste a gyereket.

Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a poligráfos vizsgálat során a tanú1 megtévesztő válaszokat adott, míg a vádlott nem.

Nem sikerült megállapítani, hogy mikor és hogyan került a gyermek a hóba.

Ebből a szempontból is vitásnak tartotta a tanú1 vallomását. A tanú2 elmondta, hogy 3 óra körül látta a feleséget, aki éppen pokrócban vitt ki valamit, ami furcsa hangot adott. Ezt a vallomását az élettársa is megerősítette.

Felmerül még a ki nem hallgatott lánytestvér szerepe is az ügyben.

A bizonyítékoknak zárt láncot kell alkotniuk a felelősség megállapításához, jelen esetben azonban csak feltételezések vannak.

A helyszín is nagyon nyomszegény volt, DNS mintát sem találtak.

A sértett halálát tompa tárggyal ütközés okozhatta, így például asztalnak, falnak esés. Az nem állapítható meg, hogy a sérülést ki okozta.

A vádlott szerette a gyermekét, a tanúvallomások szerint akkor is puszilgatta, amikor megtalálta. Ezzel szemben az anya többször is bántalmazta, jelenleg sem neveli a lányát.

Az elítélés csak közvetett bizonyítékokon alapult.

Ezek alapján a vádlott felmentését indítványozta, mert nem követett el bűncselekményt.

A vádlott felszólalásában szintén fenntartotta a fellebbezését.

A személyi körülményeivel kapcsolatban elmondta, hogy új élettársi kapcsolatot létesített élettárssal, aki gyermekgondozási segélyen van. Kapcsolatukból két kiskorú gyermeke született (kiskorú1 és kiskorú2). A kiskorú3 gyermeke intézetben van.

Az önkormányzatnál dolgozott legutóbb, 2 hónapig, ahol 40-50.000 Ft volt a jövedelme.

A cselekménnyel összefüggésben ártatlanságát hangoztatta. Ő szerette a fiát, a tanú1 viszont agresszív volt, ütötte a gyereket.

A poligráfos vizsgálat is tisztázta őt.

Hivatkozott egy tanúra is, aki látta, hogy a tanú1 pokrócban vitte a gyereket. Ő követte el szerinte a cselekményt.

Az utolsó szó jogán is úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A fellebbezések nem alaposak.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Pest Megyei bíróság ítéletét a Be.348.§.(1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság betartotta a perrendi szabályokat és ezen belül a megismételt eljárás szabályait is.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat - a hatályon kívül helyező határozat előírásain túlmenően is - feltárta, azokat egyenként és összességükben értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Törvényesen mellőzte azon tanúk vallomásainak bizonyítékként történő értékelését, akik érdemi információval nem rendelkeztek, illetve vallomásuk nem volt befolyásmentes és ellentétben állt a bizonyítás anyagával. Az igazságügyi pszichológus szakértő véleménye alapján ugyancsak indokoltan került sor a cselekmény elkövetésekor 5 éves kiskorú3 gyermek kihallgatásának mellőzésére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntő részében megalapozott, azonban a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján kisebb fokú kiegészítésre, pontosításra szorul, illetve egyes tények a bizonyítékok értékelése körében kerültek rögzítésre a tényállás helyett.

- A vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján az ítélet 3. oldal, alulról 3. bekezdését a személyi körülmények körében azzal egészíti ki, hogy a vádlott újabb élettársi kapcsolatot létesített élettárssal, aki jelenleg gyermekgondozási segélyen van. 2 kiskorú gyermekük született (kiskorú1 és kiskorú2). A kiskorú3 utónevű gyermeke intézetben van. A vádlott legutóbb 2 hónapi az önkormányzatnál dolgozott, ahol 40-50.000 Ft volt a jövedelme.

- Az ítélet 4. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett 82 cm magas volt. A kiegészítés alapja a nyomozati iratok 1. kötet, 227. oldalán található boncjegyzőkönyv.

-Ugyanezen bekezdésbe átemeli az indokolás 25. oldal 4-5. bekezdéséből a következő szövegrészeket: A gyermek még csak éppen járni kezdett, önállóan nem tudott távolságokat megtenni. Az ajtót önállóan nem tudta kinyitni, a kilincset sem érte fel, így az ennél magasabban lévő riglit sem. A másfél éves gyermek önállóan nem volt képes öltözködésre-vetkőzésre oly módon, hogy minden ruhadarabjától meg tudott volna szabadulni.

- A 4. oldal 4. bekezdés 6. mondatát a helyszíni szemle jegyzőkönyve és a fényképfelvételek alapján (nyom. ir. 1. kötet, 167. oldal) azzal egészíti ki, hogy a két ingatlan hátsó kertrészét drótkerítés választotta el.

- Ugyanezen bekezdés 10. mondata után rögzíti azt is, hogy az ajtó befelé nyílt. Erre a kiegészítésre ugyancsak a fent hivatkozott helyszíni szemle jegyzőkönyv fényképfelvételei alapján került sor.

- Az 5. oldal 3. bekezdés első mondatát azzal egészíti ki tanú5 vallomása alapján, hogy a tanú1 $\frac{1}{2}$ 3-3 óra körül kopogott be az ablakon.

- Az 5. oldal 4. bekezdés első mondatát azzal pontosítja a bíróság által elfogadott orvosszakértői vélemény alapján, hogy a bántalmazásra hajnali 3 és 5 óra között került sor.

- Ugyanezen bekezdés ugyanezen mondatát azzal is pontosítja az igazságügyi nyomszakértői vélemény alapján, hogy a vádlott a gyermek bal-és jobb felkarjait harapta meg.

- A 6. oldal 2. bekezdés 3. mondatát azzal javítja ki, hogy a kisfiú az utcai kaputól 8 méterre feküdt, és azzal is kiegészíti, hogy ez a vádlotti házrész utcai kapujától 25 méterre volt.

Erre a pontosításra, kiegészítésre a nyomozati iratok 1. kötet 115. oldalán lévő helyszíni szemle jegyzőkönyv, illetve a 161. oldalon található helyszínrajz szolgált alapul.

- A fenti mondat végére illeszti még a következő ténymegállapítást is: A vádlotti lakrész és a sértett feltalálási helye közötti távolság kb. 40-45 méter volt. A kiegészítés alapja itt is a helyszíni szemle jegyzőkönyv és helyszínrajz volt.

- A 6. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja, hogy a mentőt 7 óra 44 perkor, a rendőrséget 8 óra 15 perckor értesítették. Ezek a pontosítások a nyomozati iratok 1. kötet 103. oldalán lévő rendőrségi feljegyzésben, és a 371. oldalon lévő mentőfeladat adatlapon rögzítettek alapján történtek.

- A 7. oldal 5. bekezdését az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján azzal egészíti ki, hogy a középső területeken 3 db. hosszanti lefutású és 4-7 mm nagyságú hámfosztott terület volt látható.

- A 7. oldal 9. bekezdésében lévő elírást azzal pontosítja, hogy 5 db. 0,3-0,4 cm átmérőjű hámfosztott terület volt látható a megjelölt testrészen.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért az a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezte a Be.351.§.(1) bekezdés I. fordulata értelmében.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadták, a vádlotti védekezés elfogadtatását célozták, ami megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem lehetett eredményes.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyik bizonyítékot és miért nem tartott elfogadhatónak. Tényből tényre is logikusan következtetett.

Törvényesen járt el, amikor a tényállást a meghallgatott tanúk vallomására, az objektív, természettudományos alapokon nyugvó szakértői véleményekre és a helyszíni szemle adataira alapította.

Indokát adta annak is, hogy a vádlott többször is változtatott vallomásával szemben milyen bizonyítékokat látott elfogadhatónak.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állapította meg, hogy a sértett édesanyja, tanú1, nem tartózkodott a lakásban, amikor a sértett halála bekövetkezett.

Tanú5, tanú6 és tanú7 tanúk egybehangzóan állították, hogy a tanú 1-gyel hajnali ½ 3- 3 óra körül találkoztak, amikor bekopogott a tanú6 lakásának ablakán, pár percet beszélgettek, majd a tanú1 az anyósa lakásának irányába távozott.

A reggel 7 óra körüli hazajövetelét tanú8 észlelte, aki elmondta azt is, hogy hálóingben volt.

Egymástól függetlenül, azonosan nyilatkoztak erről a körülményről a fenti tanúk, és a tanú1 is arról számolt be, hogy a lakásukról hálóingben menekült el.

Ugyancsak nem fogadható el az a vádlotti védekezés, hogy a másfél éves sértett egyedül kinyitotta a bejárati ajtót, majd kiment a havas udvarra, és ott levetkőzött.

A befelé nyíló ajtó riglije - amit egyébként a vádlott, egyik vallomása szerint éjszaka bereteszelt - a földtől 140 cm magasan helyezkedett el, míg a gyermek magasság 82 cm volt.

Amennyiben tudott volna már önállóan járni, akkor sem érhetette fel a zárszerkezetet. A tanú1, tanú9 és tanú10 tanúk azonban határozottan állították, hogy a sértett éppen akkor kezdett járni, inkább totyogott, önállóan nem tudott távolságokat megtenni. Így az is elfogadhatatlan, hogy a vádlotti lakrészről a feltalálási helyéig a kb. 40-50 méter távolságot hősésben, egyedül megtegye.

A sértettet meztelenül találták meg tanú8-ék kertjében, ruhái körülötte voltak szétszórva. Azt maga a vádlott is elismerte, hogy a gyermek önállóan nem volt képes öltözni-vetkőzni.

Az ikerház két részét hátul elválasztó drótkerítés legalább 1 méter magas volt és azon folytonosság-megszakadás nem volt látható. Így ezt az akadályt a gyermek szintén nem tudta volna önállóan leküzdeni.

A fentiekből pedig levonható az a következtetés, hogy 2004. január 10-ére virradó éjszaka, illetve hajnali 3 órától - az alvó, 5 éves kiskorú3-t leszámítva, aki nem észlelte a történeteket - csak a vádlott és a sértett tartózkodtak a lakásban.

Az igazságügyi orvosszakértő a boncolás során 20-30 rb. sérülést rögzített a sértetten, melyek részben eszköztől, részben kézzel történt bántalmazástól származhattak.

Az igazságügyi nyomszakértő pedig a sértett jobb-és bal felkarján a vádlottól származó harapásnyomot azonosított.

Arra nem merült fel adat, hogy hajnali 3 óra után bárki járt volna a lakásban, vagy a vádlott hagyta volna el a sértettel a lakást. Erre egyébként maga a vádlott sem hivatkozott.

Mindezekből helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság, hogy egyedül a vádlott okozta a sértetti sérüléseket, a más személy általi elkövetés kizárható.

Ugyancsak kizárható a fejsérülés keletkezésének vádlott általi előadása is. Az igazságügyi orvosszakértők egyértelműen állást foglaltak abban a kérdésben, hogy a sérülések - így tehát a fejsérülés is - élőben keletkeztek, viszont, amikor a vádlott a gyermeket bevitte a nővére lakásába, már halott volt. Az is kizárja - szintén a szakértők véleménye alapján - ezt a keletkezési módot, hogy a sérülések nagy részét a fejtetőn rögzítették.

A sértett halála bekövetkezésének időpontját az elsőfokú bíróság hajnali 3 és 5 óra közötti időben állapította meg az orvosszakértő¹ tanúvallomása, orvosszakértő² és az orvosszakértő³ orvosszakértők véleményének logikus mérlegelésével.

Tanú¹¹ és tanú¹² mentőápolók is úgy nyilatkoztak, hogy a 7 óra 50 perces érkezésükkor észlelték, hogy a gyermek már több órája halott volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a gyermeket lemeztelenítve, fél 5 után és fél 8 előtt a tanú⁸-ék kertjébe vitte, ruháit pedig körülötte szétszórta.

Miután a történéseknek nem volt szemtanúja, a vádlott pedig tagadta a bűncselekmény elkövetését, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - igazságügyi orvosszakértői vélemény, helyszíni szemle jegyzőkönyv - ennél részletesebb tényállás nem volt megállapítható.

Az elkövetési eszközként szóba jöhető piszkavassal kapcsolatos nyomozásakértői véleményt az elsőfokú bíróság részletesen elemezte az ítéletének 24. oldal 4-7. bekezdéseiben. Az ott leírtakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az ide vonatkozó indokolásrész (26. oldal 7. bekezdés) azzal pontosítja, hogy a piszkavas nem volt elrejtve, és az kb. 50 cm hosszúságú volt (lásd helyszíni szemle jegyzőkönyv fényképfelvételei).

Az elsőfokú bíróságnak ez a mérlegelése azonban nem gyengíti azt az igazságügyi orvosszakértői véleménnyel igazolt tény, hogy a testfelületen rögzített sérülések egy része eszközös bántalmazástól keletkezett.

A fentiek alapján a bűncselekmény vádlott által elkövetését a másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyítottának látta, a vádlott felmentésére nem kerülhetett sor.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelését és az ítélet megalapozottságát támadó védelmi érvelést.

A poligráfos vizsgálat eredményéről az elsőfokú bíróság számot adott az ítélete 26. oldal 2. bekezdésében, és logikus indokát adta annak, hogy azt döntő bizonyítékként miért nem fogadta el. ezzel az indokolással a másodfokú bíróság is egyetértett. Rá kell mutatni arra, hogy a poligráfos vizsgálat a büntetőeljárásban nem a bűnösség vagy ártatlanság bizonyítására szolgál, hanem elsődlegesen a nyomozás irányának meghatározásában nyújt segítséget. Eredménye pusztán csak egy lehet a bizonyítékok sorában, de döntő bizonyítékként nem juthat szerephez.

Nem látta vitathatónak a másodfokú bíróság a tanú¹ vallomását sem, mivel annak valóságtartalmát más tanúk vallomása is megerősítette. Így tehát az kizárható volt, hogy a tanú¹ az éjszakai eltávozását követően még visszament volna a lakásba. Erre semmiféle, elfogadható adat nem merült fel.

Ami a védő és a vádlott által is hivatkozott a tanú² vallomását illeti, az elsőfokú bíróság igen részletes és logikus indokát adta annak, hogy azt miért nem látta elfogadhatónak. Egyáltalán nem mellékes körülmény, hogy az általa állítólag látottakról csak a bírósági eljárás során számolt be. A nyomozás során viszont az

adatgyűjtés rá is kiterjedt, és a rendőri jelentés szerint a cselekményről sem ő, sem az élettársa nem tudott semmit, csak a rendőrökre figyeltek fel reggel.

Ilyen körülmények között a tanú² vallomásának hitelessége iránt alappal merültek fel kétségek, arról nem is beszélve, hogy a megismételt eljárásban történt helyszíni meghallgatása során már nem is tartotta fenn a korábbi nyilatkozatát.

Az a védői megjegyzés sem helytálló, hogy a vallomását az élettársa - tanú¹³ - is megerősítette volna, mivel a helyszíni meghallgatáson az ő kihallgatására is sor került, és az élettársa által látottakról nem bírt tudomással.

A védelmi érveléssel szemben a rendelkezésre álló bizonyítékokból levont logikus következtetéssel állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a gyermek mikor és milyen körülmények között került feltalálási helyére.

Tény, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően közvetett bizonyítékokon alapul, de azok korántsem feltételezések, hanem a tanúvallomásokból, a helyszíni szemle jegyzőkönyvéből, az igazságügyi szakértői véleményekből megállapított tények, amelyekből az elsőfokú bíróság további tényekre a logika és az ésszerűség szabályainak betartásával következtetett.

Ezek a bizonyítékok pedig a másodfokú bíróság álláspontja szerint is olyan zárt logikai láncot képeznek, amely alapján kizárható a más általi elkövetés lehetősége, a vádlott által elkövetés viszont bizonyított.

A megalapozott és így irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és törvényes a cselekmény minősítése is.

A vádlott a másfél éves gyermekét részben eszközzel, részben kézzel, testszerte, közepes illetve kisebb erővel, a fejét közepesnél nagyobb erővel bántalmazta, amelynek következtében 20-30 rendbeli sérülést szenvedett el. Ezzel pedig a gyermeknek valóban az átlagosat lényegesen meghaladó szenvedést okozott.

Tisztában volt azzal, hogy egy másfél éves gyermek nem tud védekezni, testfelépítése miatt akár kisebb erőbehatás is elegendő súlyosabb sérülés keletkezéséhez. A fejére mért ütések erejéből és számából tudnia kellett, hogy az ilyen bántalmazás a gyermek halálát is okozhatja és ebbe az eredménybe belenyugodva cselekedett.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság részben hiányosan sorolta fel, de azok a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján is kiegészítésre szorulnak.

Enyhítő körülményként kell értékelni az eshetőleges szándékot.

A vádlott javára csak két kiskorú gyermek eltartása értékelhető enyhítőként, mivel a kiskorú³ gyermeke intézetben van.

Az fenti bűnösségi körülmények alapján az ítélőtábla nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére sem.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás szükséges ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés a cselekmény kétszeres minősülésére is tekintettel inkább enyhe, mint túlzottan súlyos.

Törvényesen határozta meg az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, és ehhez kapcsolódóan a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit - így az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítását, a bűnjelek lefoglalásának megszüntetését, és megsemmisítésük elrendelését, a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezéseket - is mindenben törvényesnek találta a másodfokú bíróság.

Tévedett viszont az elsőfokú bíróság, amikor a bűnjelként lefoglalt piszkavas elkobzásáról határozott a Btk.77.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján, mivel az ítéletének tényállásában nem állapította meg, hogy ezt a bűncselekmény eszközéül használták volna.

Ezért ennek a tárgynak is a Be.155.§.(8)(9) bekezdései alapján meg kellett szüntetni a lefoglalását, és mivel értéktelen, a megsemmisítését kellett elrendelni.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Pest Megyei Bíróság 5.B.68/2007/74. számú ítéletét a Be.372.§.(2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy tévesen került feltüntetésre a vádlott születési helye, mert a bírósági iratok között 34. sorszámmal található születési anyakönyvi kivonat szerint a vádlott a városban született. Ezt tehát megfelelően ki kellett javítani.

A Btk.99.§.(1)(2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.381.§.(1) bekezdése szerint a vádlottat kötelezte, mivel fellebbezése nem vezetett eredményre.

Budapest, 2011. év október hó 5. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 5.B.68/2007/74. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.18/2011/14. számú ítélete folytán 2011. év október hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2011. év október hó 5. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő